

CỬU NHẬT LỄ SUY TÔN THÁNH GIÁ 2024

Bài 1. IM LẶNG

Trong cuộc khổ nạn, Chúa Giêsu đã chịu một thứ sỉ nhục phi nhân. Những kẻ đã từng kỳ vọng, đã từng chúc tụng, đã từng đeo bám Chúa Giêsu nay quay ra nhục mạ Ngài. Chúa Giêsu im lặng bởi vì không thể đối lại sự sỉ nhục bằng cách sỉ nhục lại. Làm như vậy là tự biến mình thành đồng loại với kẻ bất nhân để rồi đưa nhau xuống vực sâu của bạo lực. Chúa Giêsu muốn im lặng để cho Philatô làm việc trong hoàn cảnh ông đang bị bủa vây bởi quá nhiều áp lực đến nỗi không còn biết hành xử làm sao. Nhưng bởi vì Philatô muốn Chúa Giêsu trả lời nên ông phải nghe sự thật này: “Ngài không có quyền gì đối với tôi” (Ga 19,11). Chúa Giêsu chủ động im lặng vì Ngài tin rằng Chúa Cha biết tình cảnh của Ngài mà vẫn cho phép xảy ra. Phải có một bản lãnh phi thường như thế nào để có thể trở mặt chai như đá trước lời nhạo cười, phi nhỗ,... (x. Is 50,6-7). Có những bậc cao tôn nhờ tu luyện mà sở đắc khả năng phi thường. Nhưng các Tin Mừng kể cho chúng ta rằng Chúa Giêsu đã cầu nguyện suốt đêm hôm trước.

Xưa nay trong thiên hạ vẫn tồn tại thực trạng người vô tội bị lên án, người lành chịu sỉ nhục. Ở đâu con người bình thường hóa sự gian tà thì ở đó người công chính trở nên cô độc, lẻ loi. Họ có thể được ngưỡng mộ mà cũng có thể bị chà đạp. Họ bị chống đối, vu dập vì sự tỏa sáng của họ làm cho gian tà lộ diện. Khi kỳ vọng không thành hoặc quyền lợi bị đe dọa, người ta ngay lập tức chuyển từ trạng thái ngưỡng mộ sang trạng thái gièm pha. Chúa Giêsu đã bị đối xử như thế. Tình cảnh này được tiên báo cho các môn đệ không phải vì họ cũng lành thánh như Chúa Giêsu, nhưng vì các môn đệ tiếp tục lan tỏa ánh sáng chân lý của Ngài, và dĩ nhiên thế giới của sự tối tăm cảm thấy gai chướng.

Một điểm khác trong lời cảnh báo của Chúa Giêsu là Kitô hữu có thể bị sỉ nhục bởi người thân cận hoặc đồng đạo với mình. Philatô là người cho phép đóng đinh Chúa Giêsu nhưng ông này không làm nhục Ngài. Nếu các thượng tế và đồng bào Do thái không chế nhạo Chúa Giêsu trước thì quân lính Rôma chẳng có cơ gì mà làm theo. Bách hại đến từ người ngoài, còn phản bội và sỉ nhục thường xuất phát từ nội bộ, từ những người có cái gì đó chung để mà cạnh tranh, ganh tỵ với nhau. Thế nên đời sống tu lý tưởng thế nào chẳng nữa cũng chính là nơi rèn luyện đức nhẫn nhục. Không hiếm tu sĩ bị sỉ nhục vì lòng nhiệt thành, tinh thần kỷ luật và gương sáng của họ, đặc biệt tại những nơi mà đại đa số bằng lòng với một đời tu tầm thường.

Trong những hoàn cảnh chịu sỉ nhục bất công, im lặng là liệu pháp vàng. Bài học này còn có thể áp dụng cho những tình huống quá độ thường gặp trong cuộc sống. Khi không thể nói thật thì nên im lặng, đừng nói dối bởi đó là hành vi tự sỉ nhục mình. Nói dối là căn nguyên mọi sự dữ vì vậy phải cảnh giác nó như dịch bệnh. Nên biết rằng chúng ta không bao giờ cần đến phương án nói dối kể cả trường hợp hoàn toàn vô hại. Khi không thể nói lời dễ nghe thì cố gắng im lặng để không phải nói lời tổn thương, bởi cần rất nhiều thời gian nó mới có thể được chữa lành. Khi không thể nói lời tha thứ thì đành phải im lặng kéo lỗ buông lời kết án nặng nề trong cơn buồn phiền, nóng giận. Khi không thể nói điều mình nghĩ thì đừng nói bừa, nói theo, bởi nó gây hiểu lầm và vô số hiệu ứng tiêu cực. Chúng ta cũng nên im lặng nếu có người lén lút trút lên ta trách nhiệm về những sai lầm, thất bại của họ, vì loại chuyện như vậy chẳng bao giờ rõ thực hư. Còn rất nhiều hoàn cảnh mà chỉ có sự im lặng là xứng hợp và thánh thiện.

Anna Trần Nguyệt

05.9.2024